

Der blev i Forgaaers fremsat en Tanke af det ærede Medlem for Dens Amt 4de Valokreds (Henning Jensen), som ikke fandt rigtig Gjenklang hos mig og heller ikke hos flere andre Medlemmer, da han fremsatte den; men ved nærmere Overveelse har jeg fundet, at den maatte endda ikke er saa feil, og jeg vil derfor igjen fremdrage den og anmode Udvalget om at tage den under Overveelse. Det er Tanken om at nedsette en Kommission, som skulde have Tilsyn med de Fattige og se, hvorledes de have det. Vi have jo noget Sigtende med Hensyn til Skolevæsenet. Vi have Skolekommissioner, som ingen Stemme have i Bevillingsager og ikke kunne tage selvstændige Beslutninger, men de kunne efterse Skolerne og gjøre Indstillinger, og jeg tror, at det er en rigtig Indretning med Hensyn til Skolevæsenet, og at noget Saadant mulig ogsaa kunde være gavnligt med Hensyn til Fattigvæsenet. En saadan Kommission vilde jo faae en Pligt, som samvittighedsfulde Folk vilde søge saa godt som muligt at udføre, og at de Fattige fik Besøg af en saadan Kommissions Medlemmer, tror jeg vilde være gavnligt for dem og maatte ogsaa for Sogneraadet, thi Sogneraadet har et Pres paa sig med Hensyn til Udgifter. Som bekendt er det Tilfældet i de allerfleste Kommuner, at Kommuneudgifterne stige, og at der stadig skal foretages Paaligninger, hvilket altid er ubehageligt for Sogneraadene saavel som for de kommunale Raad i Byerne. De fristes derfor til at se nøie paa, hvad der skal svares, og de have ikke en saadan Pligt til at gaa til de Fattige fra Hus til Hus og staa dem bi med Raad og Daad, som en saadan Kommission vilde faae. Jeg tror derfor, at naar en saadan Kommission gjorde Indstilling til Sogneraadene om, hvad den fandt passende at offere til en Familie, og paaviste, hvilke særlige Forhold der kunne være, og som kunne forbedres ved en Støtte, kunde det gjøre Gavn. Jeg fremsætter slet ikke dette af nogen Mistillid til Medlemmerne af Sogneraadene eller af Amtsraadene, hvem Ministeren vil give Tilsyn med Fattiglovens Gjennemførelse, men jeg tror, at det overstiger Amtsrådets Kræfter, og Sogneraadene staa ikke saa frit som en saadan Kommission, der kan udtale sig mere uhildet og mere uinteresseret. Det er egentlig kun blise to Bemærkninger, jeg vilde fremsætte med Hensyn til Fattiglovsforlaget.

Men jeg kommer nu til Tillæget, dette lille Appendix, som er vedsoiet Lovforlaget, og som i Grunden for en uoverskuelig Tid skal løse en stor Samfundsopgave. Ministeren sagde i Gaar, at han havde ikke god

Tro til, at en Alderdomsforsørgelse kunde gennemføres i en nær Fremtid eller maatte nogensinde. Det var ikke lidet mistroende, efter at man i mange Aar har hørt udtale saade i Presen og i Forsamlingen ved mange Leiligheder, at et Lovforslag om Alderdomsforsørgelse var det Første, der skulde gennemføres, at Intet var saa paatværende og moralsk forpligtende som Løsningen af den Opgave. Det maa navnlig være mistroende for den Del af Befolkningen, der skulde have Gavn af den Sag, naar det her udtales af en Minister og hans Bemynder. Jeg tror, det var det ærede Medlem fra Frederiksberg (Holch), der udtalte det, at det maatte være uoverkommeligt at faae en saadan Lov gennemført. Det maa rigtig nok være en stor Støffelse for de Folk, som Sagen berører, og jeg maa sige, at det er ogsaa en stor Støffelse for mig. Det er et stort Tilbagekridt fra Regeringens Fortid, og ikke alene det, men det er ogsaa et Tilbagekridt fra det Bestaaende. Efter det Bestaaende have Sogneraadene det i deres Haand samtidig med, at de med den ene Haand tildele en eller anden Person, som de anse for værdig og trængende, en Understøttelse, at afslette hans Gjæld med den anden Haand, og saa kan han gaa frant og fri, uden at det i personlig Henseende berører ham det Allermindste. Og det kan ske, enten Personen er 60 eller 40 eller 30 Aar. Men her er det indskrænket til, at han mindst maa være 60 Aar, og saa skal det jo tillige gjælde, at han i 10 Aar har været Medlem af en anerkendt Sygekasse, Noget, som jo endnu ikke eksisterer, eller han skal have givet Bidrag til en Alderdomsforsørgelseskasse. Jeg ved ikke, hvor der er saadanne Alderdomsforsørgelseskasser, som der kunde være Tale om, men maatte kan der dog være saadanne i ganske enkelte Kommuner. Fremdeles er det en Betingelse, at han hidtil ikke har været i Berøring med det offentlige Fattigvæsen; selv om Fattighjælpen er bleven eftergivet eller refunderet, er han alligevel udelukket fra at faae den nødvendige Støtte. Ja, det skal jo være en nødvendig Støtte, men hvad er nødvendig i den Klasse af Befolkningen? Det er det, som de i den allerhøieste Tarvelighed kunne leve af. Vil det ikke være upassende, naar de gamle Folk ikke blive saaledes støttede, at de have Noget at brænde i deres Kaffelovn om Vinteren, og have en nogenledes antagelig Seng at ligge i. Saadanne gamle Folk have ikke saa megen Varme i Kroppen; det vide de unge ikke, for de selv begynde at blive gamle; saa først faae de at vide, hvor haardt Trykkel hviler paa gamle Folk. Derfor vil jeg sige, at det, at denne